

кръстътъ е вече срѣдъ храма; черквата го износя днесъ на срѣдъ и зове сички насъ да му са поклонимъ. *Покланяме са съ се-сърдце на твоятъ кръстъ Христе, и славимъ днесъ твое-то имя.* Но свършваме ли само съ това? Испълняваме ли сичко, що е нарѣдено да са прави тоя день? Прѣди малко ние чухме, изъ свѣтлий олтаръ думи, съ кои спасителятъ са обра-ща къмъ насъ и ни казва: „Който иска да доде слѣдъ мене, да са отрече отъ себе си, да земе кръстътъ и да върви по мене;“ и пакъ дума: „каква полза ще ви бѣде ако и цѣлий свѣтъ да придобиеете, а душитѣ си изгубите?“ О, видите ли, че отъ насъ са иска повече отъ покланянето?

Днесъ черквата износя кръстътъ, като въ знакъ на побѣда. Прѣди три недѣли още когато ни наумѣваше Евангелието съ спасителнитѣ си думи, да са приготвимъ за покаяние, ние чухме сичко; позапомнихме ли и да са посади поне едно зрънце въ сърдцето ни отъ това поучение? Нека да видимъ що е извършила черквата въ това расстояние зарадъ насъ, а у същото врѣмя да повторимъ нѣщо отъ Евангелието.

Ние чухме, какво черквата ни подканя и учи какъ трѣбва да са молимъ, за кое ни и прѣдлагаше *притчата на Митаря и Фарисея*, дѣто казва: „Братия, да са не молимъ като Фарисейтѣ, защото онзи, които са вдига ще да падне, а трѣбва да са смиримъ съ постъ прѣдъ Бога, каквото що е направилъ Митарятъ, и да викаме като него: Боже очисти насъ грѣшнитѣ.“ При таковато подканяне на черквата стрѣснах-